

■ Useimmat makeanveden altaat saavat uinua talviunta rauhassa, vaikka niiden kuhakanta tiedetään kesäkalastusten tai talviverkotusten perusteella hyväksi.

Tällainen ronkeli on myös Tampereen pohjoispuolella oleva Näsijärvi. Kelpo kuhavesi, joka antaa kyllä verkkomiehille läpi talven, mutta ainakaan itse en ole kuullut yhdestäkään pilkkijästä, joka olisi nostanut sieltä kuhan jään läpi.

Jo vuosia olimme puhuneet kalakaverini Erkin kanssa, että pitäisi käydä pilkkimässä työvoittokuva Näsijärvellä. Aina se oli vaan jäänyt. Uskon ja viitseliäisyyden puute vaivasi. Kunnes lopulta viime kevättalvena...

Verkon kertomaa

Erkki oli pitänyt paria talviverkkoa Näsijärven pohjoisosassa erään karin lähistöllä, ja kuhaa oli tullut oi-

me myös syvyyvyöhykkeen, josta kuhia oli noussut (8–13 m). Samoin tiesimme, kuinka korkealla pohjasta kuhat saattoivat uiskennella.

Kuusi metriä korkea pyydys näet oli paljastanut, että varsinkin viimeisillä nostokerroilla suurin osa kaloista oli takertunut aivan lähelle yläpaulaa. Ne olivat toisin sanoen liikkuneet n. 5–6 m pohjan yläpuolella. Hyvin kaukana tavallisimmasta pilkkintäsyvyydestä.

Toki kaloja oli löytynyt myös verkon keskivaiheilta ja alapaulankin tuntumasta, joten oli syytä uskoa, että tärpin saattoi saada varsin monesta vesikerroksesta.

Millä pilkillä? Erkin verkkokukat

olivat maha-analyyysien perusteella syöneet pääasiassa kuoreita, joten kuoreen värinen tasapainopilkki oli luontevin valinta. Omasta askistani ei sopivaa kuoreimitaatiota kuitenkaan löytynyt.

Sen sijaan nappasin esille ruskeaselkäisen ja oranssivatsaisen Niils Masterin, jonka ajattelin sointuvan hyvin Näsijärven ruskeahkoon veteen. Merellä se oli ainakin kuhille kelvannut.

Järvillä on tilaa

Ympäriämme avautui Näsijärven aavaa neliökilometreittäin, eikä muita pilkkijöitä näkynyt missään. Ainakaan pilkkipainetta ei voi

Kuha on hankalan pilkkikalan maineessa sisävesillä. Harvassa ovat ne järvet, joilla kuhaa pilkitään oikein vakavissaan.

Projektina pilkkikuha järvestä

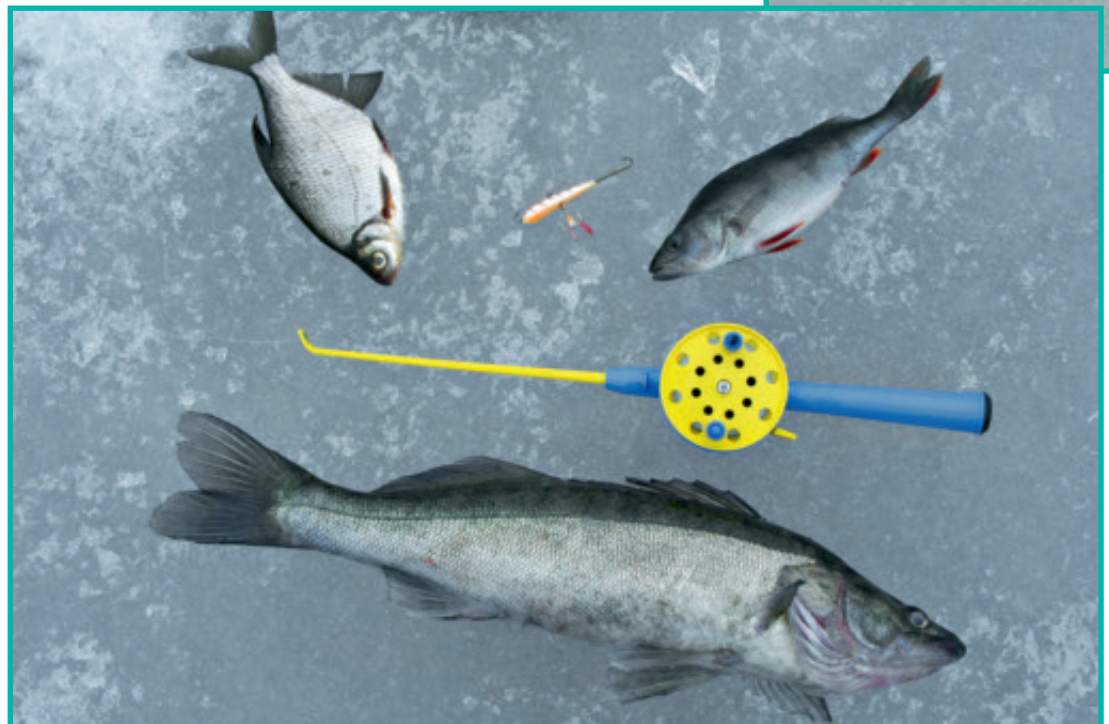
JARI TUISKUNEN

kein mukavasti heti jäiden tulosta alkaen. Eikä valittamista ollut kalojen koossakaan, sillä pienimmät 55-milliseen sotkeutuneet olivat kiloluokkaa, isoimmat pari-kolmekiloisia.

Tiesimme siis paikan, josta kuhaa kannattaisi ainakin yrittää. Valitsimme iskun ajankohdaksi lämpimän kevättalvisen päivän (maaliskuun loppupuoli), jolloin lumi oli jo sulanut jään päältä. Joidenkin oppien perusteella jään lumettomuus on edellytyksenä järvikuhan aktivoitumiselle.

Emme kuitenkaan uskoneet projektiimme niin paljon, että olisimme halunneet uhrata sille täyden työpäivän. Niinpä tähtäsimme iltasyöntiin ja saapastelimme jälle vasta kello 14 tienoilla. Meripilkkikokemustemme mukaan kuha saattoi innostua parhaalle iskulle vasta auringonlaskun jälkeen, eli tuohon vuodenaikaan klo 18.30–19.30 seutuvilla.

Erkin verkkojen ansiosta tiesim-

▲ **Kuha liikkuu aktiivisimmin, kun lumet ovat sulaneet järvien jäiltä.**

◀ **Kuhan pilkkimiseen soveltuu jäykkäkärkinen vapa ja vahva, esim. 0,30 mm:n monofilisiima, koska siiman päähän voi jysähtää isokin vonkale. Pilkiksi kelpaavat paitsi kookkaat tasapainot myös pystypilkkit. Tässä Näsijärven antimia.**

syyttää huonosta saaliista, kuten vaikkapa Porvoonjokisuulla, missä kuhapilkkijät kököttävät välillä lähestulkoon kyynärpäätuntumassa.

Oli siksi melkoinen yllätys, kun verkkopaikan lähimaastosta löytyi useita hiljattain tehtyjä avantoja. Olisiko joku muukin käynyt kuha-jahdissa vai ahveniako lie etsinyt?

Asetuin ensimmäiselle valmiille avannolle, jonka pinnalla olleen

jääritteen puhkaisin kantapäällä. Ensin pompottelin pilkkiä pohjan tuntumassa ja sitten myös välivedessä. Vettä oli hieman alle kymmenen metriä, mutta seurattessani reikäjonoa eteenpäin syvyys vähitellen lisääntyi.

Kaloja ei vain kuulunut, ei minäkäänlaisia.

Eräaseen paikkaan oli reikiä jysytetty sen verran tiheästi, että jotain saalista oli varmasti saatu. Ahvenia ehkä, sillä Nils Masterini tavoitti yksinäisen neljänneskilon kyrmyniskan rykelmän keskimmaisesta reistä. Eikä sitten muuta.

Jatkoin reikäriiviä eteenpäin. Kello 16.15, ilman minkäänlaista ennakkovaroitusta, vavan kärki nytkähti kunnolla ja selkäydin käski tempaista vastaan. Jotain raskasta tarttui noin kymmenmetrisen siiman märempään päähän, paina-

vaa ja potkivaista.

Se potkiva osoittautui tuota pikaa kuhaksi, painoa mukavat 1,3 kiloa. Jo hiipumaan päin ollut pilkki-into kohosi välittömästi tuhatkertaiseksi, mutta muuta saalista emme enää sinä ehtona saaneet. Paitsi muutamia pikku ahvenia ja pasureita.

Sitkeästi yrittämään

Tämä kokemuksemme olkoon innoituksena niille pilkkijöille, jotka tietävät kotijärvensä kuhakannan hyväksi, mutta eivät ole koskaan onnistuneet sieltä pilkkikuhaa nappaamaan.

Suurin syy saamattomuuteen on melko varmasti se, että kuhaa ei ole pilkitty siellä, missä sitä talvella esiintyy, eikä varsinkaan riittävän aktiivisesti. Viiden minuutin pikakopaisu keskellä huonointa ottiai-

kaa ei todellakaan riitä todisteeksi siitä, että kuhaa ei siitä järvestä ole pilkillä saatavissa.

Kuhan olinpaikoissa ja syvyyksissä ei ahvenia juuri ole pilkkiä nypimmässä, joten tärppivälit voivat venyä pitkiksi. Se taas kysyy sitkeyttä ja uskoa asiaan. Älä luovuta, vaikka ensimmäinen reissu tuottaisi vesiperän, sillä se saattoi sattua kuhan syönnin kannalta huonoon ajankohtaan. Seuraava ehkä onnistuu paremmin.

Verkkosaaliit antavat hyviä vinkkejä paikoista ja kalojen oleskelusyvyyksistä. Joten kannattaa jututtaa paikallisia verkkokalastajia, vaikkei siitä puuhasta muuten niin välittäisikään.

Pilkkijän tulee tietenkin pitää lakisääteinen 50 metrin etäisyys merkityihin pyydyksiin. Tilaa riittää varmasti kaikille.